

Розділ

1

Тепь інакший початок навчального року

Елоїза крутиться дзигію в неймовірно прекрасній білій із золотом пачці. Усі дивляться тільки на неї посеред сцени, освітленої десятком софітів. Вона виконує пірует за піруетом, і здається, не зупиниться ніколи. У залі аплодує вражена публіка. Хто, хто ж ця приголомшлива танцівниця?!

— Елоїзо? Час прокидатися.

Прокидатися? Але ж вона саме злетіла до краю сцени у великому досконалому стрибку, і так високо, що, здавалося, торкнеться неба...

— Моя люба, ти ж не хочеш спізнитися твого першого танцювального дня...

Упс! Це слово вмить пробуджує Елоїзу. Танцювати у своїх снах — це геніально, але набагато краще в реальності!

Сьогодні вона починає навчання у центрі Доротеї Жильбер*, коледжі, поєднаному зі школою танцю. За їхнім розкладом учні мають змогу багато танцювати. Тепер вона матиме й традиційні уроки (французьку, математику, історію, географію...), як усі учні шостого класу, а ще — по обіді заняття танцями. Яке щастя!

— Швиденько спускайся, — додає матуся, розсуваючи штори, — на тебе чекає сюрприз!

І справді — на кухні пан Ламбер розгортає великий пакунок із тістечками, притрушеними білими кристаликами цукру.

— Сніданок нашої танцівниці високого ґатунку подано!

Ням, тістечка! Це її улюблені венеційські! Напевне, не кожен сніданок року схожий на сьогоднішній, але для початку цього вимріяного нею навчання треба добряче набратися енергії!

* Доротея Жильбер — зірка французького балету, провідна солістка Паризької національної опери. — Прим. пер.

— То що, моя люба, як ти почувашся? — питає її тато.

— Напевне, добре... Хоча... побачимо ввечері! Матусю, будь ласочка, перевір востаннє мій шиньйон!

Ніхто не вимагав від учнів прив'язувати волосся прямо з восьмої години, але Елоїзі дуже хотілося почати день справжньою балериною. Це начебто вона вже вбирала свій сценічний костюм! Це мало допомогти їй подолати страх першого дня...

Цього року «серйозні речі починаються», як каже Маліка. Маліка — це та її вчителька танцю, у якої минулого року Елоїза брала уроки тричі на тиждень. І саме вона запропонувала дівчинці записатися в цю школу. Конкурс на вступ туди був дуже складним, а Елоїза ще не могла впоратися з усіма вимогами, проте Маліка дуже допомогла їй прогресувати.

— Усе прекрасно! — каже пані Ламбер. — Жодне пасмо волосся більше не стирчить. Перевір востаннє свою сумку та рушаймо!

Елоїза швиденько підіймається до своєї кімнати.

— Я закінчила їх шити вчора ввечері перед телевізором, — пояснює пані Ламбер.

Хух! Немає нічого гіршого, як забути свої балетки й мусити танцювати у шкарпетках.

Нарешті, коли все на місцях, Елоїза може йти.

Цього ранку вони з татом ідуть пішки.

Їй пощастило: школа зовсім поряд із їхнім домом.

Це знак... Її точно збудовано для неї!

Центр Доротеї Жильбер із його маленькими будиночками та центральним корпусом більше скидається на маленьке селище, ніж на школу. Скрізь багато дерев, і навіть можна почути спів цикад! Вересень. Але на вулиці ще так тепло.

На відміну від Елоїзи, деякі учні приїздять іздалеку, тож вони ночують тут. Їхній інтернат невеличкий, але на вигляд дуже комфортабельний. Через зашкленений еркер першого поверху Елоїза помічає дві пральні машинки, настільну гру у футбол і... старого kota, який згорнувся калачиком у кріслі й дрімав. Мабуть, це прикольно — жити тут зі своїми однокласниками, наче у справжньому будинку. Але все ж таки вона буде рада повертатися вечорами додому — до своєї кімнати, батьків і найкращої подружки Жульєтти...

— Ось тут ти матимеш урок, — каже пан Ламбер.

У цьому мініколеджі всього чотири класні кімнати — по одній на кожен рівень. Учні не ходять по класах, а залишаються в одній кімнаті, як у початковій школі. Елоїза обіймає тата і біжить

Викладачка сплескує долонями.

— Тихіше, будь ласка! Ми починаємо.

Вона має дивні стрілки, намальовані навколо очей, і довжелезні руки, якими жестикулює на всі боки, коли розмовляє. Вона пише на дошці своє ім'я: пані Лоретті, викладачка французької та кураторка шестикласників.

— Я знаю, що ви плануєте присвятити себе танцю, — каже вона. — Але попри це не нехтуйте основними дисциплінами. Артист теж має бути освіченою людиною. Та не переймайтеся: щойно це буде можливо, ми говоритимемо також і про танець...

— Ти бачила її руки? — шепоче Манон до Елоїзи. — Вони такі довгі та гнучкі, як у восьминога.

— Думаєш, вона була танцівницею? Вона також?

— Тсс! Ану тихо мені, ви обидві! — цитькає суворим тоном пані Лоретті.

Манон кидає на свою сусідку погляд невинної овечки. Їм точно тепер варто слухати уважніше...

Розділ 2

Звичною мовою

Після уроку шестикласники збираються в їдальні. О, вона насправді здорова! Якби Манон її не супроводжувала, Елоїза загубилася б.

Дівчатка влаштовуються за вільним столом.

— Спершу я займалася гімнастикою, — розповідає Манон. — Лише минулого року почала займатися класичним танцем.

— Вау, лише! — дивується Елоїза, дуже вражена. — Як же ти так швидко навчилася? Я цим займаюся вже шість років, і ще повно різних па, які мені не вдаються.

